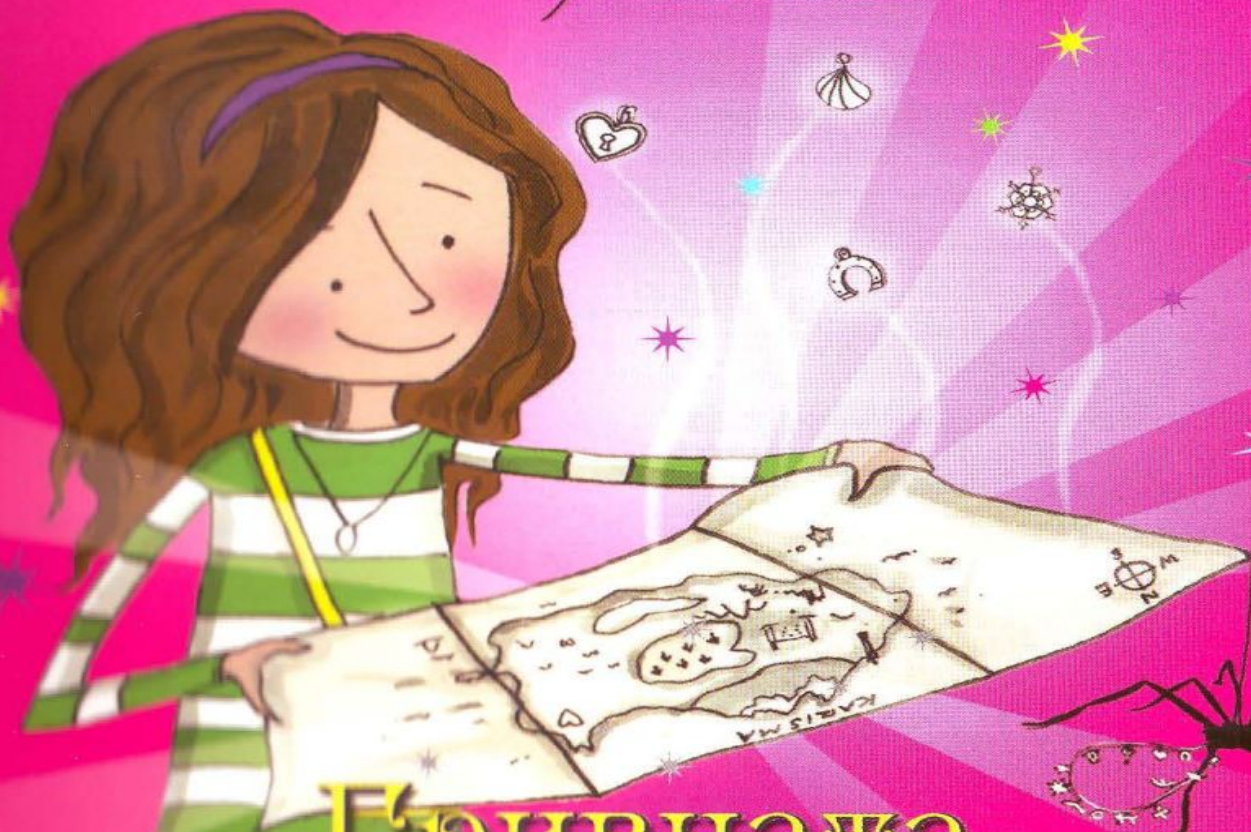

Търсачи на талисмани

ПОДАРЪК
гривна и талисман
сърце!

Гривната на красицата

enthusiast

Ейми Трий

Илюстрации Гуен Милард

ЕЙМИ ТРИЙ ГРИВНАТА НА КРАЛИЦАТА

Превод: Александра Калугерова

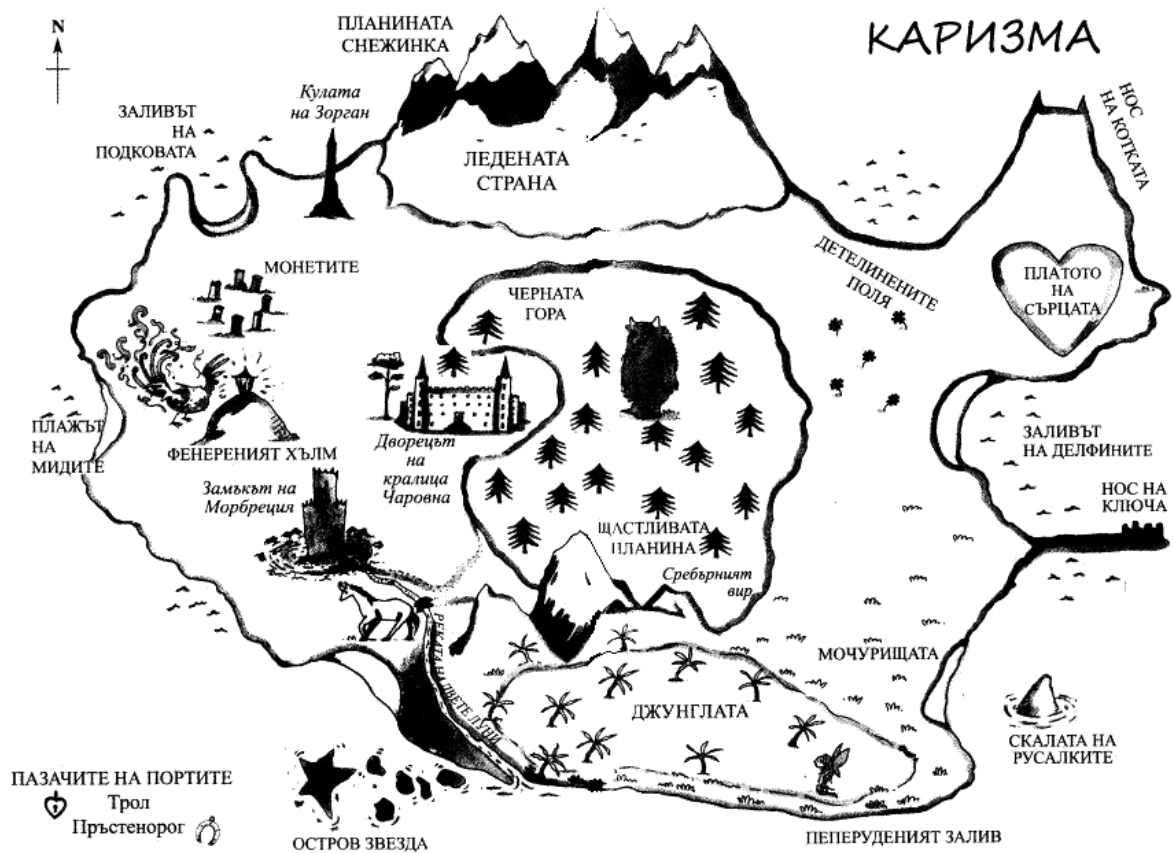
chitanka.info

Кралицата на Каризма е загубила гривната си и тринадесетте магически сребърни талисмана на нея. Но Сезам Браун ще ги открие! Вие също можете да станете търсачи на талисмани!

Присъединете се към Сезам Браун в приключението ѝ в чудния свят на Каризма, където тя открива нови приятели. Тунганорите Фиг и Хоб са се загубили в градините на кралица Чаровна и се срещат лице в лице със зловните гъбъли. Но Сезам Браун се притичва на помощ...

В първата книжка от поредицата „Търсачи на талисмани“ ще откриете красиво сърце. Има още дванайсет талисмана, които ще намирате във всяка нова книжка от серията, докато сглобите гривната на кралица Чаровна.

На Нора Адамс
Живот, изживян пълноценно до самия му край.

ПРОЛОГ

ТРИНАЙСЕТТЕ ТАЛИСМАНА НА КАРИЗМА

Чаровна стана кралица на Каризма и мъдрата и красива Сребърна фея ѝ даде ценен дар — гривна. На нея висяха тринайсет сребърни талисмана.

Така повеляваше законът на Каризма. Щом дойдеше нов владетел на власт, Сребърната фея изработваше специален подарък, който да му помогне да се грижи за наследения свят. И този път това беше гривна. Жената обясни на кралица Чаровна, че бижутото е магическо, защото може да управлява природните сили и да пази всичко в хармония. Кралицата трябваше да се грижи за гривната.

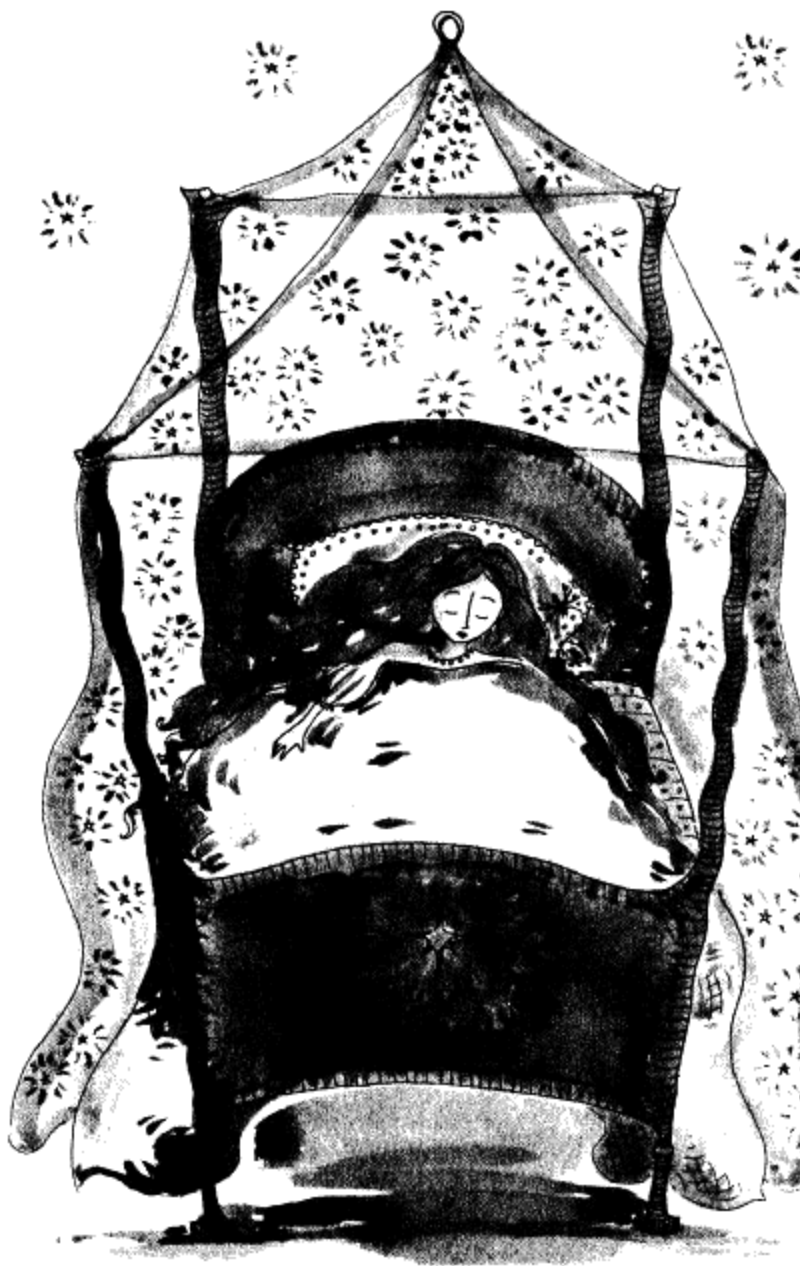
Докато кралица Чаровна — и единствено кралица Чаровна — притежаваше талисманите, всичко щеше да бъде наред.

ПЪРВА ГЛАВА

Двете луни на Каризма светеха ярко над двореца. Вътре кралица Чаровна спеше спокойно, без да подозира за огромния паяк, който пълзеше над леглото ѝ.

Предупредена да пази магическата си гривна, младата жена я бе сложила под възглавницата си. Сребърната фея бе категорична: попаднеше ли в лоши ръце...

Паякът се плъзна безшумно. Промъкна се под снежнобялата възглавница, обви с пипала плячката си и я измъкна. Тринайсет сребърни талисмана проблеснаха на лунната светлина.

— Взех я! — зарадва се паякът Морбреция. — Най-последно е моя!

Сребърната фея се стресна насън.

— Нещо не е наред! — усети тя.

Злокобна сила витаеше във въздуха. Ако се беше случило най-лошото... ако подозренията ѝ се окажеха верни и магическата гривна бе попаднала в лоши ръце... щеше да има последствия. Каризма щеше да се промени. Законите на природата, толкова добре пазени в хармония от магическата гривна, щяха да бъдат разрушени.

— О! Лоша работа!

Страхът не я напускаше. Той се засилваше ли, засилваше... Накрая Сребърната фея беше убедена, че са откраднали гривната.

Но кой?

Май се досещаше. И ако беше така, щеше ли да е трудно да я върне?!

Сребърната фея бързо отметна завивката. Прекоси стаята, облечена в мантията си от паяжина, която блестеше като звезда, и седна пред огледалото. Тревога помрачи лицето ѝ, но тя тръсна глава, сякаш за да се отърве от ужасните мисли.

Реши да отиде в двореца още на сутринта, за да се срещне с кралицата.

Първо обаче трябваше да намери кой да открие гривната. Някой, готов да обиколи надлъж и нашир. Някой, който да изпълни задачата, без да отстъпи пред опасностите, които дебнеха.

Тя стана, отиде до прозореца и го отвори широко, за да види студения нощен въздух. Загледа се замислено в двете луни, които хвърляха сребристосинята си светлина върху небесата на Чуждия свят^[1]. Те светеха някак необичайно тази вечер.

— Квисто^[2] — изведнъж възкликна тя. — Кутията, разбира се! Как можах да забравя!

Как наистина! Нали се бе пренесла в другия свят, за да остави там една специална кутия. Малцина, знаете, притежават магическата дарба да се „пренасят“, а тя я бе използвала само веднъж — за да изпълни именно тайната мисия. С умението си да предвижда събитията, Сребърната фея бе предсказала, че кутията ще послужи в бъдеще. Изглежда това време бе дошло.

Тя затвори очи и щракна с пръсти — *щрак!* Изпадна в транс и погледна далеч, далеч, извън границите на Каризма.

У кого ли е кутията? У кого?

А, ето я!

И тя въздъхна облекчено, защото този някой бе много специален...

Ето го нейния търсач!

[1] Така наричат каризмяните нашия свят. — Б.пр. ↑

[2] Възклицание на каризмяните, изразяващо изненада. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Тате! Знаеш ли, че орангутаните в Борнео гладуват? — попита Сезам Браун с пълна с овесени ядки уста.

Една тиквена семка прелетя през масата и се приземи до баща ѝ, Ник Браун, който седеше срещу момичето.

— Аха — отвърна той, избърса семката и продължи да се рови из вестника си.

— Тук някъде е...

Сезам вдигна поглед от текста за дивите животни на гърба на кутията с овесени ядки и въздъхна.

— Татко, слушаш ли ме? Това е сериозно!

Ник остави вестника. Тя толкова приличаше на майка си Попи^[1]. Имаше същите големи кафяви очи, чиито зеници се разширяваха, щом се разсърдеше. Както сега.

Сезам продължи да чете:

— Дъждовната гора, която е тяхното естествено обиталище, е изсичана от без-скруп... без-скрууупул...

— Безскрупулни? — помогна ѝ Ник.

— Да — отвърна дъщеря му. — Безскрупулни дървосекачи, които правят място за палмови плантации. Орангутаните остават без храна и няма къде да живеят.

— Ужасно е! — съгласи се Ник, докато хвърляше едно око към вестника.

— **На всичкото отгоре** — продължи дъщеря му и заудря с лъжица по масата, за да придаде тежест на думите си, — ако скоро не се направи нещо, дивите орангутани ще **изчезнат!**

— Отвратително! — заключи баща ѝ.

Внезапен удар по масата го накара да подскочи и той реши да отдели на дъщеря си цялото си внимание.

Тя отново му напомни за Попи. Жена му щеше да бъде също толкова загрижена за орангутаните, колкото Сезам в момента. А когато момиченцето проявеше интерес към нещо, то полагаше усилия, за да разбере всичко за него!

Попи Браун загина в автомобилна катастрофа, докато Сезам беше още бебе. Тя беше журналистка и пишеше за околната среда и за промените в климата. И също като момичето, майката много харесваше животните — диви, питомни — всичко, което имаше мустаци, лапички и нокти.

А да не говорим за понитата! И Сезам ги обожаваше.

Точно тогава двете ѝ малки котенца — Чипс и Пинс, изтичаха до нея.

— Ооо! Елате! — каза тя и ги гушна. Бедите на орангутаните, изглежда, бяха временно забравени.

Докато дъщеря му галеше животните, Ник отново вдигна вестника си и намери снимката, която търсеше.

— Виж, Сез! — каза той. — Тази аз съм я правил.

Ник беше фотограф за вестник „Дейли Таймс“. Все бързаше да отрази ново събитие. Понякога вземаше и Сез през почивните дни или по време на празниците. Сега тя се освободи внимателно от ноктите на котенцата и ги пусна да играят, за да погледне снимката. На нея позираха три страхотни манекенки с широки поли, блузи и якета. Магазин „Тип Топс“ току-що бе отворил врати на главната улица.

— Татко! Защо не взе и мен? — измърмори Сезам.

Двете с приятелката й Мади бяха много запалени по модата.

— „Тип Топс“ изглежда супер!

— Защото бях там вчера, докато ти беше на училище! — отвърна баща й.

— Днес е събота! Може ли да отида на пазар с Мади, татко?
Моля те!

— Добре — съгласи се Ник. — Но не стой прекалено дълго. Аз ще отразявам футболен мач този следобед, но Лоси ще бъде тук, когато се върнеш.

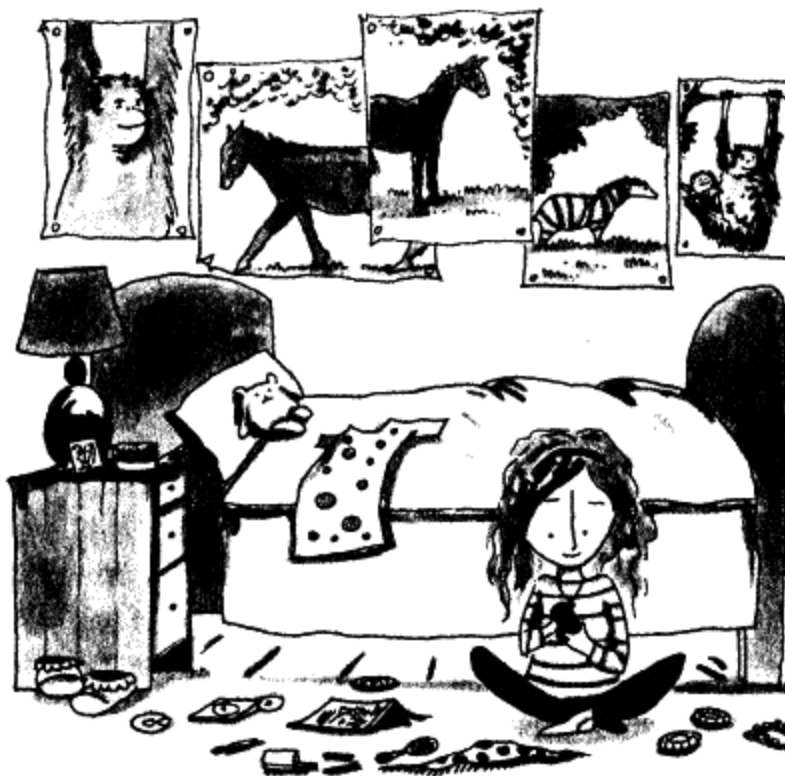
Лоси беше бабата на Сезам. Цялото й име бе Лоис, но когато внучка й беше малка, й казваше Лоси и така я наричаха и до днес. Момичето обичаше баба си. Тя винаги се грижеше за Сезам, когато на Ник му се налагаше да отсъства по работа.

— Суупер! — запя момичето и затанцува из кухнята. Чипс и Пинс решиха, че това е нова игра и скочиха върху чехлите й.

— Ох! — писна тя. — Малките ви нокти са доста остри!

И Сезам се затича нагоре към стаята си, която се намираше в най-горната част на къщата. Помещението имаше ниски, скосени тавани и прозорец. По стените бяха закачени нейни рисунки (най-вече на понита) и снимки на диви животни (предимно орангутани). Вещите й бяха разхвърлени по целия под.

Но на Сезам й харесваше, защото знаеше кое къде се намира. Тя умело прескочи купчина музикални дискове, две тениски, наполовина изяден пълнозърнест геврек, едно списание и чифт обувки, за да пусне диска на любимата си група — „Кристалните мацки“.

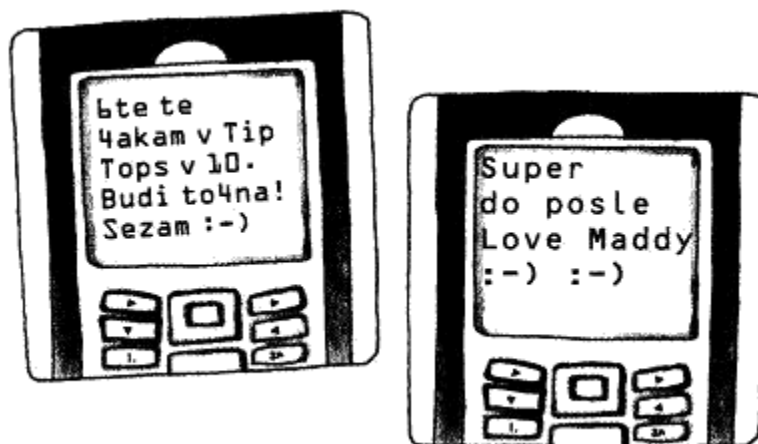

Докато връзваше дългата си кестенява коса, тя запя. После отиде до гардероба.

— Какво да облека? — въздъхна Сезам и погледна бъркотията от дрехи.

Но почти веднага избра зелен раиран потник, който подходеше на джинсите и модерните ѝ кецове. След като се облече набързо, тя грабна мобилния си телефон и седна на леглото. На възглавницата лежеше мечето Алфи.

Сезам го вдигна, целуна го по носето и взе телефона си, за да изпрати съобщение на Мади:

„Ще те чакам в Тип Топс в 10. Бъди точна!

Сезам“

След няколко минути Мадѝ отговори:

„Супер! До после.

Обичам те: Мадѝ“

— Страхотно! — подскочи Сезам, прѝметна една голяма чанта през рамото си и тръгна надолу по стълбите.

Точно преди да излезе обаче, се сети за огърлицата си. Носеше я често — сребърна верижка и медальон с капаче, в което имаше миниатюрни снимки на родителите ѝ. Бижуто означаваше много за Сезам, затова го държеше на нощната си масичка заедно с други семейни фотографии и кутия за бижута, която някога принадлежеше на майка ѝ.

Ник даде кутията на Сезам, когато Попи почина. Около един кръг на капака ѝ бяха изрисувани красиво странни символи. Сезам бе сигурна, че представляват шифър, и веднъж попита баща си. Ник обаче само сви рамене и отвърна:

— Нямам идея, Сез. Намерих кутията в антикварен магазин. Стори ми се необикновена. Подарих я на майка ти, когато ти се роди. Тя много я харесваше.

— Аз също — отвърна Сезам. — Иска ми се да знаех какво означават символите.

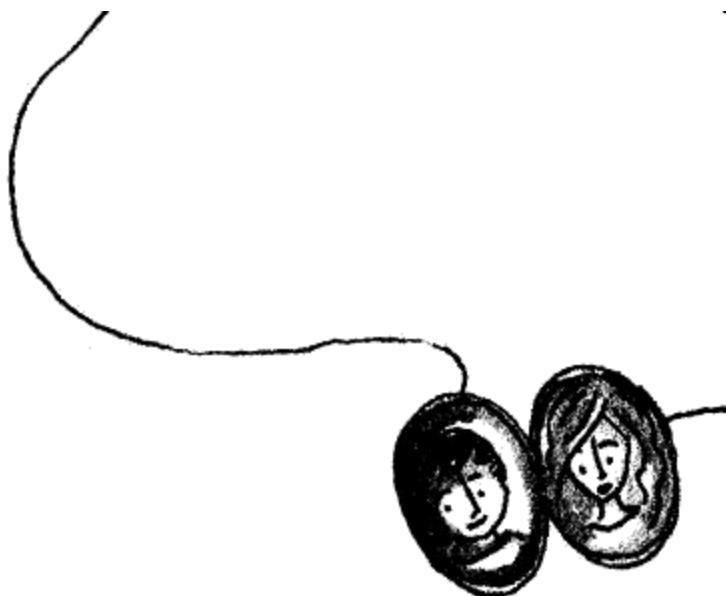
— Доколкото те познавам — отвърна баща ѝ, — няма да се откажеш, преди да разбереш!

Момичето се престори, че изследва капака с лупа като детектив.

— Сезам Браун ще разгадае мистерията!

И двамата се разсмяха.

Тя вдигна огърлицата си. Беше топла, сякаш току-що някой я бе държал, а когато я закопча около врата си, я побиха тръпки. Сезам излезе от стаята и се затича надолу по стълбите, като прескачаше по две стъпала. Долу завари Ник да проверява камерата си, защото се подготвяше за работа.

— Кога ще се прибереш? — попита Сезам.

— По някое време вечерта. Мачът започва късно. Ще се видим след това.

— Добре — отвърна тя и бързо го целуна. — Обичам те. Чао!

Момичето тръгна по тротоара към главната улица. Колко жалко, че най-добрата ѝ приятелка, Мади Уеб, живееше в другата част на града. Двете правеха абсолютно всичко заедно.

Сезам си погледна часовника, щом стигна пред магазин „Тип Топс“. Точно десет часът. Тя обичаше да бъде точна. Огледа се за Мади, но нея я нямаше. Каква изненада! Мади закъсняваше почти винаги!

В магазина влизаха цели групи момичета и Сезам нямаше търпение да се присъедини към тях.

Точно тогава забеляза Лиз и Джема. Те я видяха и дойдоха при нея.

— Здравей, Сезам! — поздрави Лиз.

— Мади ли чакаш? — попита Джема.

— Да. Уговорихме се да се срещнем в десет. Но нали познавате Мади!

— Да-а-а — кимна Лиз.

— Сигурно е забравила нещо и се е наложило да се върне — предположи Джема. — Тя е *такава* забраванка!

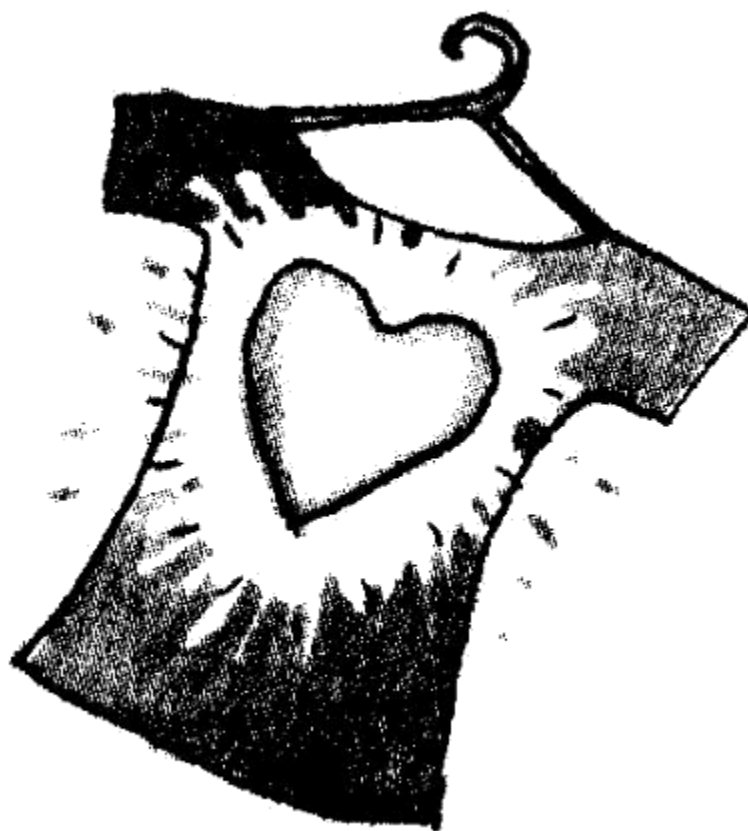
Всички се засмяха, а после Лиз и Джема влязоха в „Тип Топс“ и оставиха Сезам да чака отвън.

ЩОМ
УЧНО
ЧНА.
Как-

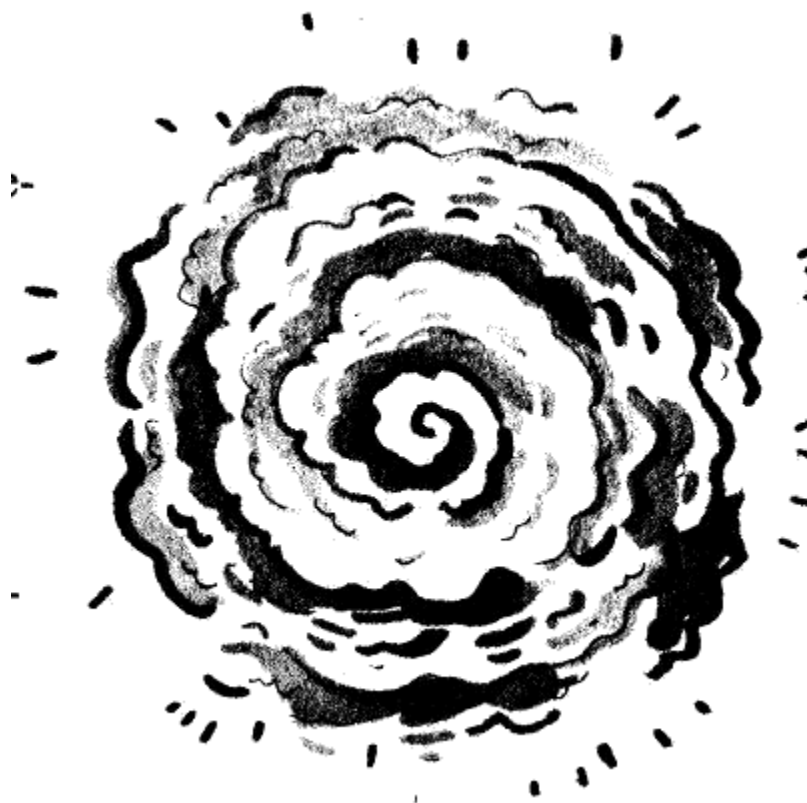
Понякога Сезам се сърдеше на Мади, че закъснява. Но накрая винаги се сдобряваха. Бяха най-добрите приятелки и сръдните им никога не траеха дълго. Мади винаги се извиняваше и нещата се оправяха.

Докато чакаше, Сезам погледна през витрината. Забеляза някои страхотни дрехи! Една тениска изпъкваше от останалите. Беше яркочервена с блестящо сърце. Момичето не можеше да свали поглед от нея. И колкото повече я гледаше, толкова повече ѝ се струваше, че сърцето сякаш... бие! Да! Сигурна беше. Колко странно, помисли си Сезам.

В същия миг цветовете започнаха да преливат... преливат ли, преливат...

Сезам усети, че се понася към сърцето. А когато мина през него, я обви сребърна мъгла.

[1] На английски език рорру означава мак. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

От спалнята на кралица Чаровна се разнесе пронизителен писък. Чу се в целия дворец и стресна позадрямалия страж. Офицер Дорк дотича до кралските покои и завари кралицата в шок. Прислужницата й Озина се опитваше да я успокои.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Беше ужасно! — отвърна Чаровна. — Помислих, че сънувам. Нещо отвратително пълзеше. Беше... сигурна съм, че видях...

— Продължавай! — подкани я нежно Озина.

Дорк се приближи, за да чуе.

— Па-як! — каза най-накрая кралицата. — *Огромен* паяк. И крадеше гривната!

— Ужасно! — изписка Озина и скочи върху леглото, защото се боеше, че паякът може да е все още на пода. — Мразя паяци!

Дорк завъртя очи. Момичета! Според него кралицата си бе въобразила. Сънувала е кошмар. Това трябва да е било.

Но все пак се опита да звучи загрижен, когато попита:

— Казвате, че паяк е влязъл в спалнята ви, Ваше Височество, така ли?

— Да — отговори кралицата. — Но сега това не е от значение. Притеснявам се за *гривната*!

Дорк и Озина знаеха колко важно е бижутото. Всички в Каризма бяха чували за него и за тринайсетте вълшебни талисмана, закачени на него. И ако бяха откраднали гривната...

Прислужницата надзърна зад възглавницата. Знаеше, че кралицата я слагаше там всяка нощ. Но сега я нямаше.

Съсредоточила мислите си в търсене на изход, Чаровна възвърна царственото си спокойствие. Дорк никога не бе подценявал младата и красива кралица, защото под хубавите й нежни черти се криеше сила. Чаровна приемаше задълженията си сериозно и управляваше добре хората си.

Офицерът застана мирно в очакване на заповедите ѝ. Чаровна прекоси стаята и отиде до прозореца, за да погледне звездното небе. На лунната светлина дългата ѝ светла коса приличаше на сребърен водопад, който пада до кръста ѝ. „Толкова е различна от сестра си Морбреция“, помисли си офицерът. Образът на Морбреция с нейната буйна, гарвановочерна коса, и очи, тъмни като нощта, изникна в съзнанието му. Към нея той хранеше страхопочитание.

Мислите на Дорк бяха прекъснати от вежлива, но строга команда. Чаровна се беше обърнала към него, готова да произнесе решението си.

— Офицер Дорк, съберете спасителен отряд и намерете гривната ми. Трябва да си я върна!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сезам падна на земята. *Тун!* Сега лежеше върху морав мъх и се взираше в два грамадни космати крака.

— Коя си *ти*? — гласът идваше близо над главата ѝ.

Сезам погледна нагоре. Един трол стоеше до извития ствол на дърво и я гледаше изненадано.

— Ами... Сезам Браун — отвърна замаяна тя. Седна очи в очи с трола, който я гледаше изучаващо изпод гъстите си вежди.

— Ти си от Чуждия свят, нали? — попита той, а после се наклони към нея и допълни: — Знам всичко за вас, чужденци! Но никога не съм предполагал, че ще срещна един от вас. Защо си дошла?

— Какво? — не разбра Сезам.

— Каква е целта на визитата ти? — повтори тролът леко раздразнен. — С други думи... какво... правиш... тук? — изрече

бавно, сякаш момичето беше глупаво и не схващаше.

— Нямам представа — отвърна Сезам. И това беше самата истина. — Както и да е, кой си ти? Къде съм аз?

— Тц-тц! — възмути се тролът. — Явно не си много запозната. Аз съм Пазачът на портите. И по-точно — пазач на порта номер едно. И ти току-що попадна в Каризма.

— Пазачът на портите ли? Ка-риз-ма ли? Къде е това?

Сезам беше напълно озадачена, макар да започваше да си припомня, че нещо я бе откъснало от земята и я беше завъртяло във въздуха като перална машина. Толкова много въпроси искаше да зададе, но вместо това се чу да пита:

— Колко порти има?

— Дванайсет, разбира се — отвърна тролът. — Дванайсет порти и дванайсет пазачи на порти. — После добави с усмивка: — Късметлийка си, че влезе през моята. Аз съм от добрите. Схвана ли? От добрите!

— Да-а-а — отвърна Сезам. Очевидно шегата беше сред любимите му. — А другите? — продължи да любопитства тя.

— Не би желала да се забъркваш с никого от тях! — предупреди я тролът и избърса челото си с косматата си ръка. — Да видим. Има едноок великан на номер четири. Той е с противен нрав. А чудовището от номер единайсет обича да похапва от посетителите си. Нарича ги своите... единайсеторковци за закуска!

Изведнъж пазачът избухна в смях.

Сълзи започнаха да се стичат по бузите му и коремът му се разтресе. Сезам се разсмя насила.

Най-после тролът спря да се смее, подаде ѝ карта, на която написа: „Чужденец — Турист“ и добави:

— Ето картата на Каризма. Портата затваря по залез-слънце. Не закъснявай и се пази от грибълите!

— Какви са тези грибъли? — Сезам се озърна нервно през рамо, но не получи отговор. Пазачът на портите бе изчезнал. Направо се беше изпарил!

— Хм! Не ми беше особено полезен! — заключи момичето, докато си играеше нервно с медальона си. Ключалката изведнъж се отвори и отвътре се усмихнаха лицата на родителите ѝ. Щом ги видя, Сезам се почувства много по-добре.

— Добре тогава — каза си тя, решително затвори капака на медальона и отвори картата. — Дръж се, Каризма, идвам! И се надявам да не срещна никакви грибъли, каквито и да са те!

Докато вървеше бавно по една тясна пътека, тя разгледа картата. Разбра, че се намира в Черната гора, която беше ясно отбелязана. Различи още и светло петънце. То се движеше в посоката, в която вървеше Сезам. За да го изпита, тя тръгна на зигзаг и светлинката последва движенията ѝ съвсем точно.

— Върхът! — зарадва се Сезам. — Магическа карта!

Сега тя се огледа наоколо и възкликна. Пред очите ѝ растяха пълзящи растения и виеха дългите си пипала около дърветата като змии. Остри израстъци се появяваха над храстите и те изведнъж се разлистваха. Гората беше жива! Сякаш всичко се пробуждаше от утринните лъчи, процеждащи се между клоните.

А из въздуха се носеха различни звуци. Сезам навлезе още по-навътре и чу чукането на клюн по кората на дърво, пеенето на невидими за очите птици, странния звук на непознато животно *ун, ун!*, шумоленето на листата от стъпки...

Тя тъкмо спря пред огромно дърво с листа на сини точки, когато се чу *ун, ун!* и някакво животно с розова козина падна точно пред нея.

Момичето подскочи назад ужасено.
— Ти гребъл ли си? — попита плахо то.

Животинчето, което се бе приземило в краката ѝ, само я гледаше с големите си кръгли очи. Те изглеждаха някак тъжни.

— *Ун! Ун!* — записука жално то и Сезам го съжали.

— О, горкото! Няма проблем, дори и да си гребъл. Приличаш ми на бебе, загубило майка си. Ще ти помогна, ако мога. Казвам се Сезам — представи се тя. — А ти?

— Фиг — животинчето се бе научило наскоро да изговаря името си и му харесваше да го произнася.

— Хайде тогава, Фиг, да потърсим майка ти!

Фиг зацвърча по-весело, хвана Сезам за ръката и двамата тръгнаха заедно през гората.

Момиченцето се почувства много отговорно, защото горското създание изглежда му се довери напълно. А освен това Сезам обичаше предизвикателствата! Нищо не я правеше по-щастлива от това, да намира решения на трудни проблеми.

Тя погледна картата. Сега там имаше две светли точки — едната по-голяма, а другата по-малка.

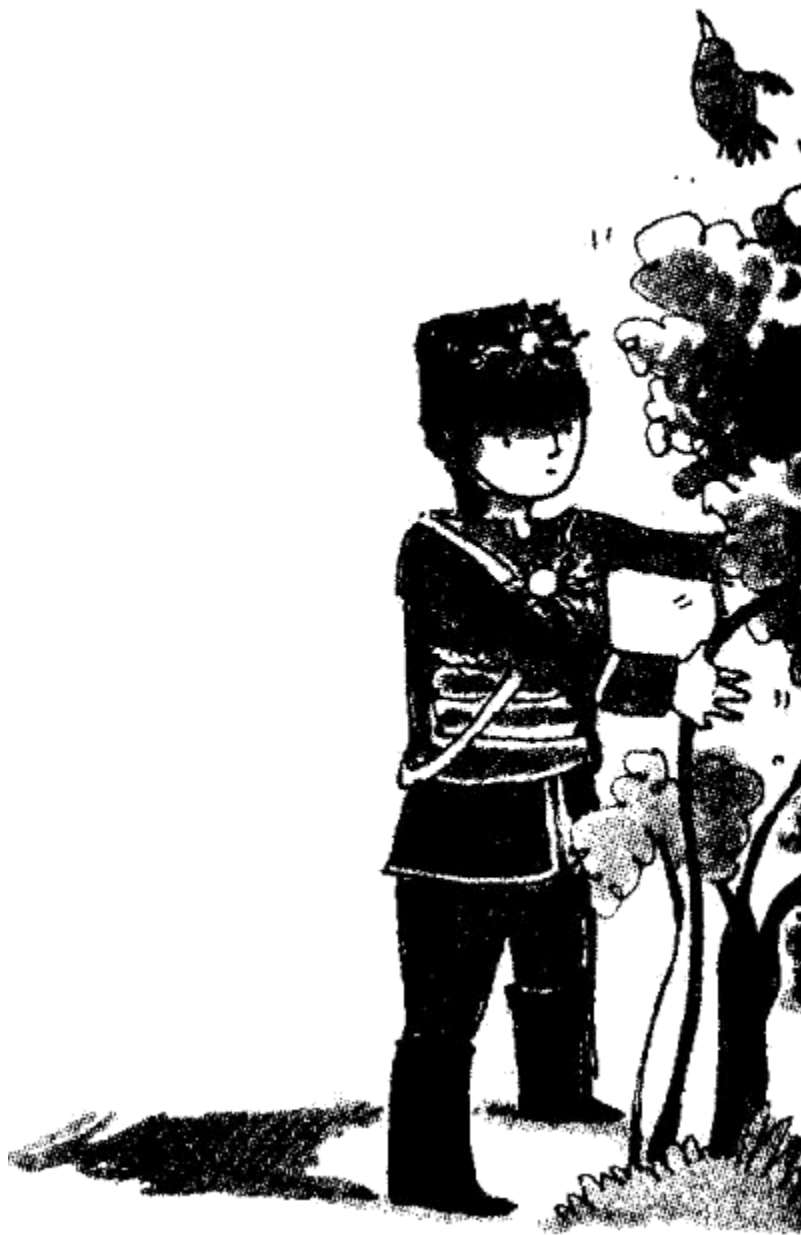
— Виж! — каза тя на Фиг. — Това сме ние. А това е дворец!

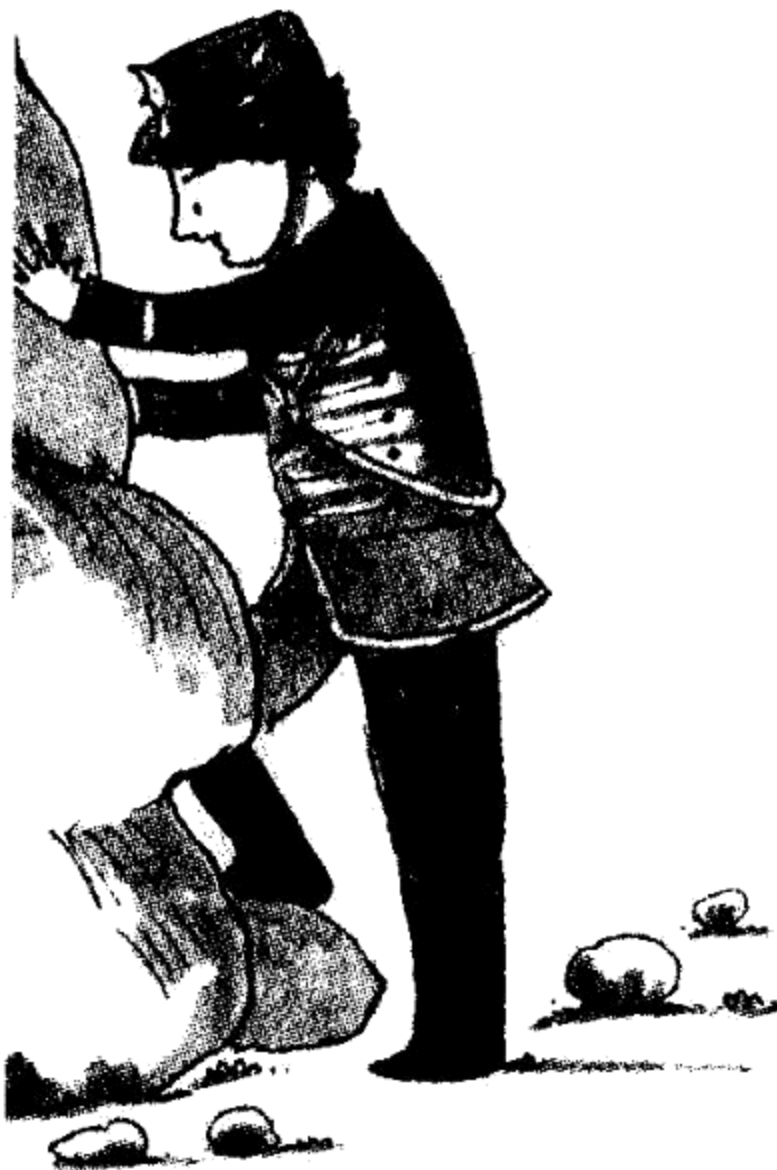
И Сезам се изкачи на една скала, за да огледа по-добре околността. Ето го!

Там, в далечината, се виждаха очертанията му, а слънцето осветяваше неговите кули. После Сезам се огледа внимателно за майката на Фиг. За съжаление, не видя друго розово създание, но пък наблизко забеляза група войници в спретнати униформи в червено и златисто. Те също търсеха нещо, защото част от тях бяха коленичили и се взираха в заплетените корени, а други претърсваха храстите.

Сезам скочи от скалата. Един от войниците я забеляза и се приближи. Беше Дорк. Той я изгледа подозрително. „Не е от нашите земи“ — каза си офицерът.

— Име? — попита важно той.

Сезам му отговори, а Дорк продължи саркастично:

— Какво търсиш тук, Сезам Браун?

— Търся майката на Фиг — ентусиазирано отвърна момиченцето, защото реши, че той би могъл да ѝ помогне. — Да сте виждали... създание като това? Знаете ли как се нарича?

Дорк знаеше много добре.

— Тунганора^[1] — отвърна малко по-приятелски той. — По нашите земи се срещат често. Но имам по-важни задачи. Чудя се дали случайно не сте се натъкнали на една гривна?

— Не — отвърна Сезам. — Изгубили сте си гривната ли?

— Не аз — отвърна Дорк, — а кралица Чаровна. Украшението на Нейно Височество беше откраднато тази нощ.

— Божичко! — възмути се Сезам, но ѝ хрумна вълнуваща мисъл. Ами ако тя намери гривната? Може би затова се беше озовала тук!

— Оставете това на мен. Сезам Браун ще я открие! — заяви уверено тя.

Но Дорк не прие думите ѝ на сериозно, пък и сега не му беше до шеги.

— Гривната на кралица Чаровна е малко по-специална — строго отвърна той. — Трябва да я намерим и върнем много бързо!

— Добре тогава — не се предаде Сезам. — Ще се постарая. Имате ли идея кой може да е крадецът?

Дорк се притесни леко.

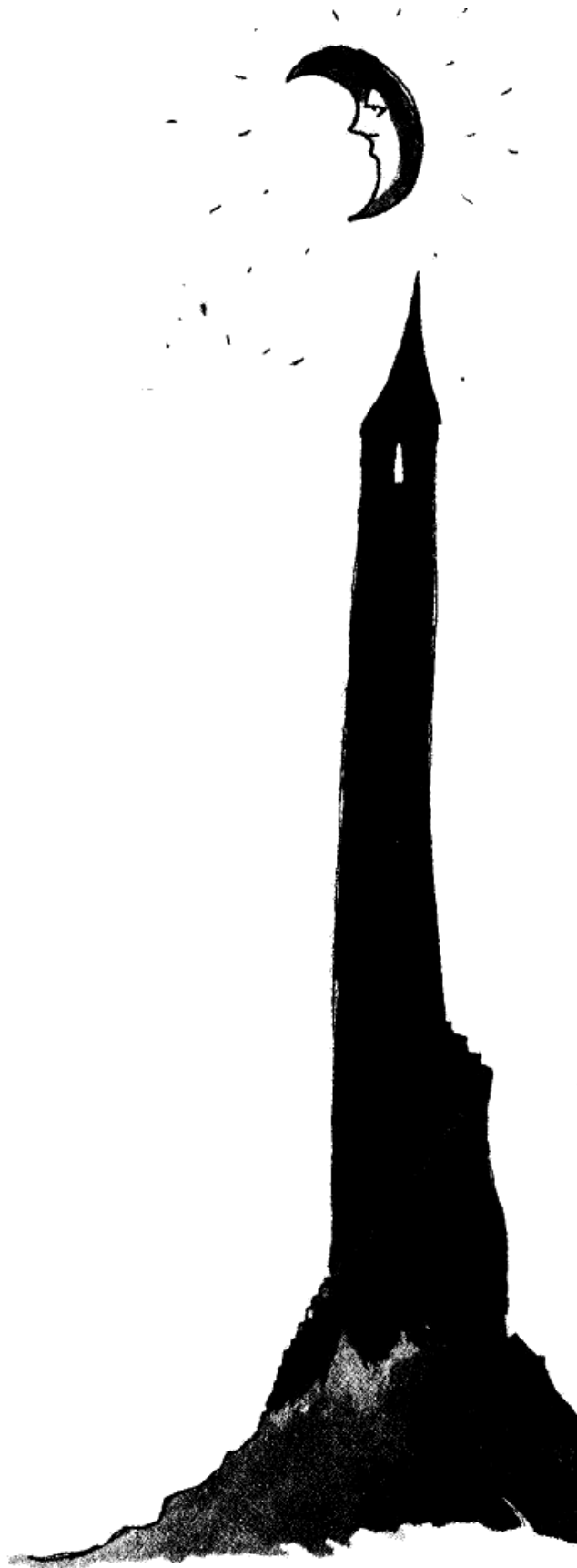
— Паяк я открадна — прошепна той. — Паяк — великан!

[1] Тунганора — малко маймуноподобно животно с дълги розови рунтави косми, срещано единствено в Каризма. Обитава Черната гора, където се храни с листа на сини точки от каризмянски дъб. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Черната каменна кула на Зорган се извисяваше към небето като кобра, готова да нападне. От своята Звездна стая на върха ѝ, с помощта на мощен телескоп, магьосникът изучаваше небосвода и шпионираше хората.

В нея той чакаше сега Морбреция да се завърне. Крачеше напред-назад, като прехвърляше в ръката си златен медальон. На всеки пръст носеше пръстен.

Зорган обичаше блестящите накити. А към колекцията си скоро щеше да добави гривната на кралица Чаровна. Вече изгаряше от нетърпение!

За да убие времето, магьосникът си припомни как се бе случило всичко. Толкова лесно убеди Морбреция да се хване на въдицата му. Наивницата дори бе възхитена от идеята му да я превърне в паяк!

В паяк крадец на гривната на сестра ѝ, която се страхува от ужасни насекоми. Викси^[1]!

Мислите му бяха прекъснати внезапно. Чу се стъргане, сякаш нещо се влачеше по пода. Магьосникът погледна надолу. Ето я и нея. Зорган се подсмихна. Морбреция му се бе доверила напълно.

„Ще те направя по-велика от кралица Чаровна — бе й обещал той. — Донеси ми гривната и аз ще й вдъхна черна магия — тя е толкова по-силна и вълнуваща! Така ще се забавляваш да всяваш хаос и смут!“

Празни приказки! Зорган възнамеряваше да запази бижутото за себе си. Сребърната фея бе омагьосала всеки талисман със специална сила. Освен това гривната беше прекрасна! Единствено на него щеше да му приляга да я носи. И Зорган протегна ръка...

— Не бързай толкова! — Морбреция поклати бижутото на паешкия си крак. Не беше никак глупава. — Развали магията и гривната ще бъде твоя.

Магьосникът бе хванат натясно. Не това бе уговорката им. Планът му беше да вземе вълшебното украшение и да смачка Морбреция! Раз-два и чао-чао! Тя и бездруго беше голяма беля.

А сега Морбреция можеше да офейка. Да скрие гривната далеч. Опасна ситуация. Трябваше да направи нещо. Зорган се насили да се усмихне и мило каза:

— Довери ми се, Морбреция. Знаеш, че искам само да ти помогна. Ще те направя могъща и ще изместиш кралица Чаровна. Помисли си! Кралица Морбреция!

Принцесата не можеше да отрече, че думите му звучаха примамливо.

— Чудесно! — отвърна тя. — Но развали магията или...

Зорган не можеше да рискува да се скарат, затова бързо занарежда:

— **Адин чара, чаран идар. Арач нида — вашуум!**

Появи се ослепителна зелена светкавица, докато магията се разваляше, и Морбреция отново стана Морбреция.

Тя си поигра с гривната за няколко мъчителни за Зорган минути. Разгледа я от всички страни, като се спираше на всеки талисман: подкова, носеща късмет (вероятно на еднорог); монета за щастие; фенер, за да осветява пътя; най-изящната снежинка... Нямаше търпение да си я сложи!

Но бе алчна и амбициозна. Ако Зорган успее да приложи магията си... Ако наистина направеше гривната невероятно могъща...

— Достатъчно! — извика магьосникът и грабна гривната. — Глупаво момиче! Ако дори за секунда си помислила, че ще я оставя в твои ръце, дълбоко грешиш!

И той си сложи гривната. Един от талисманите беше сърце с малка ключалка. Друг беше малък ключ. В първия момент на лицето

му се изписа екстаз. Талисманите светеха толкова ярко! Странно. Той очакваше гривната да бъде студена. Но не! Беше топла и ставаше още по-топла. После стана *гореща*!

Талисманите засветиха като нажежени.

— О-о-о-о-х! — извика Зорган.

Морбреция беше смаяна от развоя на събитията. Страхотно! Дали гривната не я разпознаваше като законен собственик? Дали не даваше урок на магьосника, задето се опитваше да я измами? Да! Точно така!

Морбреция стоеше и наблюдаваше как вълшебникът подскача от болка в опит да се отскубне от парещото украшение.

— Отвратително, ужасно нещо! Махни се! — пискаше той, нетърпелив да се отърве от гривната. Зорган впи нокти в закопчалката, докато продължаваше да крещи от болка, и *прас*! Закопчалката се счупи и магьосникът изскубна гривната от ръката си.

Морбреция бе убедена, че гривната няма да я опари. Принадлежеше ѝ по право! Със сигурност щеше да изстине веднага щом *тя* я докоснеше. Затова бързо се пресегна към украшението, но закъсня.

Зорган дръпна с такава сила гривната, че дванайсет от тринайсетте талисмана се откъснаха. И се разхвърчаха из цяла Каризма. Но сърцето остана на бижутото. Гривната и сърцето останаха заедно...

[1] Възкликание, изразяващо злорадство. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Ууп — ууп! — изцвърча Фиг.

Беше изминало известно време, откакто Сезам и тунганората оставиха Дорк и хората му да търсят гривната, но момиченцето продължаваше да върви умислено. Размишляваше за грибълите, за които я предупреди Пазачът на портата. И се чудеше всъщност кои бяха те? И къде живееха?

А още по-интересна беше новината за паяка, откраднал гривната! Коя беше кралица Чаровна? Момичето все повече се убеждаваше, че е изпратено в Каризма, за да открие липсващото бижу...

— Ууп — ууп!

Сезам се стресна. Почти бе забравила за Фиг!

Тунганората я дърпаше за рамото и сочеше към някакви сини листа, растящи на върха на високо дърво.

— Гладен ли си? — попита го тя и спря.

Фиг засмука шумно лапичките си.

— Да-а-а! Гладен си! — продължи момичето и погледна нагоре към клоните. — И искаш да ти набера от листата, нали?

— Ууп!

Двамата се разбираха чудесно! Беше малко страшничко, но накрая Сезам успя да се покатери до върха и да набере шепа листа. След като ги изяде лакомо, Фиг радостно извика „Ууп!“ и направи салто. Приятелката му се разсмя.

— Хайде! — подкани го весело тя. — Майка ти едва ли е далеч.

Малко след това те стигнаха до място, където бяха изсечени множество дървета. Навсякъде се виждаха паднали дънери и криви клони. Сезам реши, че картата едва ли ще ѝ послужи тук, прибра я в джоба си и поведе Фиг през шубрака. Двамата стъпваха върху пънове и навеждаха глава, докато не се спънаха в някакви пръчки и... *Прас! Тряс!*

— А-а-а! — извика Сезам.

— И-и-и! — изписка Фиг.

Попаднаха в трап. За щастие се приземиха върху нещо меко и космато. Нещо *розово* и космато.

— Мумууу^[1]! — извика Фиг радостно. Това беше майка му!

Щом се съвзе от падането, Сезам се изправи и се представи на непознатата тунганора. Първоначално майката се държеше стеснително, но накрая момичето разбра, че тя се казва Хоб.

И сега, когато Фиг и Хоб се събраха отново, Сезам се зае да ги измъкне от дупката. Макар трапът да не бе много дълбок, момичето си даде сметка, че тунганората не може да излезе сама. Това очевидно беше капан! Сезам се разтревожи, че злосторникът можеше да се върне всеки момент и да ги открие. И бързо коленичи.

— Хайде! — Сезам подкани Хоб. — Качи се върху мен! Ще ти подам Фиг, когато излезеш.

За щастие Хоб бързо разбра, че момичето се опитва да помогне. Затова скочи на раменете на Сезам и излезе лесно. Накрая, след като

спасиха и Фиг, майката тунганора се пресегна и издърпа момиченцето нагоре.

— Кой според теб е направил това? — попита Сезам, когато излезе от дупката.

— Грибълите! — най-сетне проговори Хоб, като процеди името през зъби.

— Аха. Чувала съм за тях. Кой са те?

— Зли създания! С остри зъби. И лош дъх!

— А защо са поставили капана?

— За да ни хванат и... — не довърши Хоб.

Не искаше да изплаши Фиг, като признае какво ще се случи, ако ги заловят.

— Те искат дърветата ни. Заради листата. За тях това е всичко — обясни Хоб и вдигна няколко увехнали шумки от земята.

— Ядат ли ги? — попита Сезам.

— Не! — отвърна тунганората. — Правят еликсир. Смятат, че той им дава сили.

При вида и споменаването на любимата му храна Фиг започна неистово да цвърчи „Уп-уп-уууп“. Той очевидно още беше гладен. И след като благодари на Сезам за помощта ѝ, Хоб го взе и тръгна да потърси свежи листа.

Сезам ги наблюдаваше как се отдалечават. Установи, че бедата, споходила тунганорите, ѝ звучеше познато. Алчни грибъли изсичаха дърветата им. Унищожаваха храната и разрушаваха жилищата им.

Дали не го беше чула или пък прочела някъде? Но в момента не си спомняше.

Тя си погледна часовника. Тролът я бе предупредил да се върне при портата до залез-слънце и момичето не искаше да закъснява. Но чакай малко! Нещо странно се бе случило. Циферблатът се беше променил и вместо цифри върху него се появиха рисунки на слънцето, луната и звездите.

— Как ли е станало това? — зачуди се Сезам.

Първоначално тя не разпозна времето по часовника си, но после забеляза, че слънцето бавно залязваше.

— Разбрах! Когато слънцето залезе зад хълма... е залез-слънце. Супер!

И така, Сезам пресметна, че има още около час, преди да стане време да се връща.

[1] На езика, на който се говори в Каризма, това означава „мама“.
— Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Гррррр! — изкрещя Морбреция, когато гривната и медальоните се разхвърчаха във всички посоки. Черните ѝ очи светеха от гняв.

— Това беше мое! — извика тя на Зорган. — Мое, магворт^[1] такъв!

Магьосникът премигваше и потриваше мястото на китката си, където талисманите го бяха изгорили. Освен това мразеше да го наричат магворт. Това вече наистина болеше.

— Махни се! — извика той. — Вън!

— Отивам си — отвърна принцесата. — Но ще си върна талисманите! Тогава ще съжаляваш. Ще ги намеря и ще те унищожа!

— Точно обратното — заплаши я Зорган с тих, но смразяващ тон. — Ти си тази, която ще съжалява, Морбреция. Ще се погрижа за това!

И принцесата побягна от кулата на Зорган. Докато тичаше през утринната мъгла, черната ѝ мантия свистеше във въздуха като крилата на прилеп.

Беше се отправила към Черната гора, за да се срещне с грибълите — те щяха да ѝ помогнат.

Морбреция пое по пряк път покрай двореца на кралица Чаровна. Все още кълнеше гневно Зорган. А щом зърна двореца на сестра си, настроението ѝ се развали още повече.

— Препминах през толкова много, за да открадна гривната — изсъска Морбреция през зъби, — а този луковат^[2] магьосник я съсипа!

Навлече в гората и достигна до стена от лиани.

Виещите се пипала се закачаха в косата ѝ и тя трябваше да си проправи път през тях.

— Балам^[3]! Плевели! — изръмжа Морбреция. — Махнете се от пътя ми!

Забързана по една криволичеща пътечка, Морбреция се натъкна на офицер Дорк и неговия спасителен отряд. Те се връщаха в двореца след неуспешното сутрешно претърсване. Офицерът се боеше да признае на кралица Чаровна, че не са открили гривната. Но когато видя Морбреция, се оживи. Какъв късмет!

— Принцесо Морбреция — той се поклони ниско, — радвам се да ви видя!

Той всъщност не искаше да каже това и се изчерви целият. А за беда хората му започнаха да се кикотят.

— Какво каза? — сопна се Морбреция. Тя никога не го бе харесвала. Смяташе го за подлец.

Той започна наново:

— К-к-к-азах, че се р-р-р-р-адвам да...

Настана неловко мълчание, преди Дорк да заговори отново. През това време той измисли интересна новина, която да ѝ поднесе.

— Претърсваме за гривната на кралицата. Откраднаха я миналата нощ.

— Наистина ли? — отвърна спокойно Морбреция.

Не *този* отговор очакваше офицерът, затова се наклони към нея и добави:

— Крадецът е *паяк*!

Дорк се надяваше, че последният детайл ще накара Морбреция да подскочи от страх. Но и този път не позна. Очите на принцесата засияха от вълнение.

— Тя изплаши ли се?

— Кралица Чаровна не беше на себе си от страх — отвърна Дорк.

— Вики! — възкликна радостно Морбреция.

И тогава ѝ хрумна една идея. Офицерът можеше да ѝ е от полза, бил той и подлец. Тя му се усмихна.

— Ако намериш гривната или... — поколеба се принцесата.

Трябваше да подбере внимателно думите си. Разкриеше ли, че талисманите се бяха разпилели, Дорк щеше да заподозре нещо.

Щеше да я попита откъде знае. Затова тя завърши уклончиво:

— ... или нещо друго, ще ми кажеш, нали? Ние всички трябва да се погрижим да намерим гривната и да я върнем на нейния законен собственик, нали така?

Колко хитро Морбреция скри истинските си намерения! И Дорк нищичко не заподозря. Той се поклони отново и отвърна:
— Разбира се! Ще направя всичко за вас, принцесо Морбреция!

Изведнъж му хрумна да спомене за срещата си със Сезам Браун по-рано тази сутрин. Но промени малко фактите, за да впечатли принцесата. Излезе, че той е наредил на чужденката да търси гривната. Вместо впечатлена обаче, принцесата бе разгневена.

— Блац!^[4] — изруга тя. — Не може да се вярва на чужденец! Ами ако тази Сезам Браун намери гривната и я задържи за себе си? Тогава какво? Продължавай да търсиш, Дорк! — заповяда му Морбреция. — Трябва да намерим бижутото преди нея!

След тези думи принцесата се втурна да търси гребъните.

[1] Най-голямата обида в Каризма. — Б.пр. ↑

[2] Лукав човек или такъв, на когото не може да се има доверие.
— Б.пр. ↑

[3] Гневно възклицание. Проклятие! — Б.пр. ↑

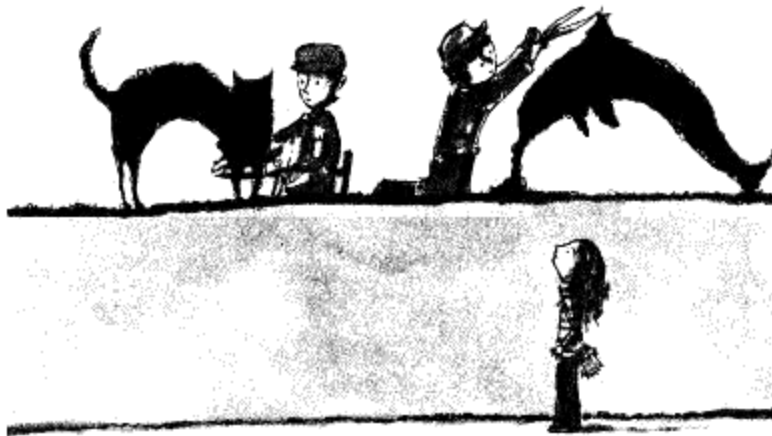
[4] Гневно възклицание. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Сезам спря пред висок плет. Тя беше напуснала Черната гора и бе стигнала до тази огромна зелена стена. Някъде високо горе се чуваше щракането на ножици.

Щрак-щрак! Щрак-щрак! Щрак-щрак!

Момиченцето вдигна глава. Двама градинари подрязваха храста в различни форми. Изглеждаха толкова малки от мястото, на което стоеше Сезам. Единият оформяше котка, с дълга, къдрава опашка. А другият — делфин.

Градинарите се изненадаха много, щом забелязаха новодошлата, но изглеждаха много мили.

— Здравей! — извика единият.

— Праведен ден! — поздрави другият и помахаше с ножиците си.

— Здравейте! — отвърна Сезам. Фигурите от живия плет ѝ се сториха интересни. — Какви са тези животни? — попита тя.

— Всяко от тях изобразява талисман от гривната на кралицата — обясни първият градинар, докато умело оформяше опашката на котката.

— Разбирам — отвърна момиченцето. — Колко са на брой?

— Тринайсет — извика вторият и завърши делфина с шумно щракване на ножиците.

Сега Сезам огледа целия плет. От мястото си виждаше полумесец, звезда, мида, подкова и пеперуда. Имаше и други фигури, но бяха далече.

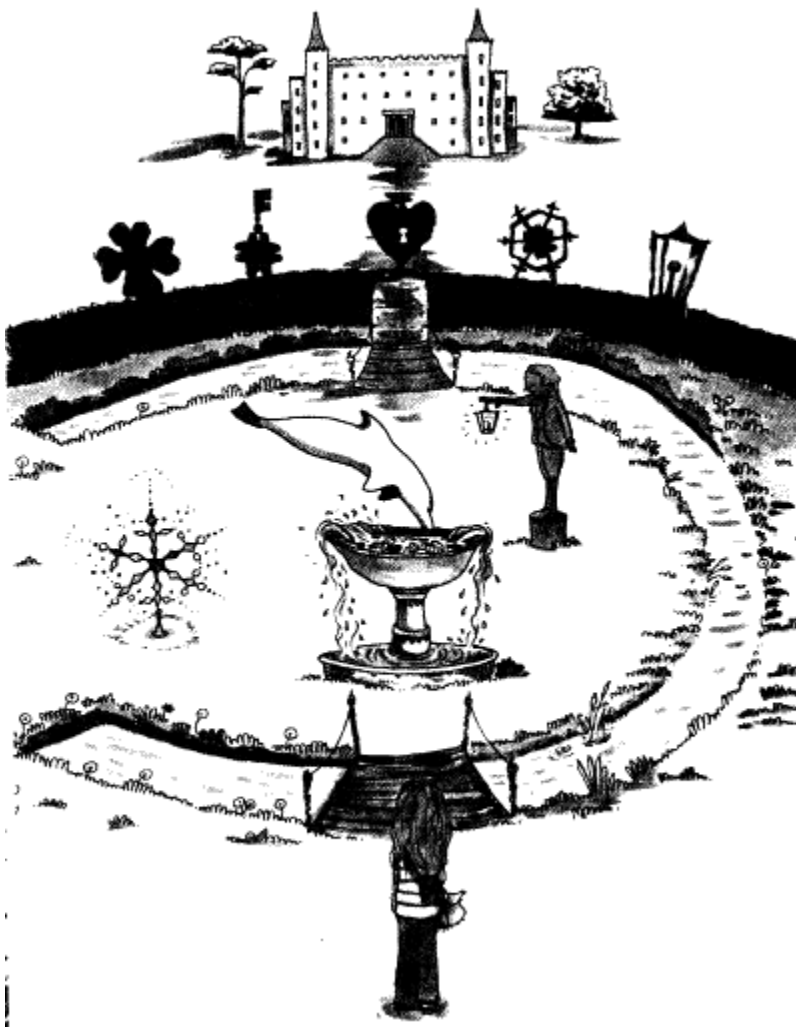
— Може ли да разгледам всички? — попита тя, нетърпелива да разбере повече за гривната.

От гордост градинарите пуснаха Сезам в дворцовите градини, за да покажат работите си. До една стълба в плета тя намери дупка, достатъчно широка, за да се провре.

Градините изглеждаха сякаш безкрайни от другата страна. Дворецът беше много величествен, с езеро и фонтан наблизо. Навсякъде имаше цветя в различни цветове и няколко статуи.

— Еха! — възкликна Сезам.

Всичко изглеждаше толкова невероятно. Тя пое по дълга пътечка покрай някакви непознати растения. Наблизо се простираше градинка с тикви, и то с най-странните плодове, които момиченцето беше виждало. Една пурпурна тиква току-що се бе разпукнала и пръскаше семки.

— Страхотно! — извика Сезам и улови пъргаво една тиквена семка, която летеше във въздуха. Беше вкусна, затова момичето улови още няколко, докато разглеждаше наоколо. След малко пътеката се раздвои.

— Ами сега накъде? Наляво или надясно? — зачуди се Сезам на глас.

Реши да тръгне надясно и почти веднага се озова пред входа на лабиринт. Сякаш нещо я бе довело дотук и я подканяше да влезе в него! Но тя се сети да си погледне часовника първо.

Слънцето вече бе достигнало до върха на хълма. Сезам изчисли, доколкото можеше, че остава около половин час до залез-слънце. „Няма да се бавя — помисли си тя. — Обичам лабиринтите. А и кой знае какво може да открия!“

Пътеките се виеха в кръг. Първоначално Сезам тръгна по дълга пътечка и сви вляво. После отново вляво. А после надясно. Надясно-наляво, наляво-надясно, докато накрая...

— Ура! — поздрави се гордо тя.

Достигна до средата на лабиринта. Това беше най-малкият кръг, а в средата му бе поставена голяма саксия с цветя. Сезам реши, че приличат на макове. И по някаква причина ѝ напомняха на някого...

Момиченцето се отърси от мислите си и отново погледна към часовника. Наистина, беше открила средата доста бързо, но сега трябваше да намери изхода. Нямаше много време. Точно когато тръгна обаче, забеляза нещо да блести сред маковете. Беше сребърен предмет. Сезам се наведе внимателно над цветята и го взе.

Изгубената гривна!

— Ах! — ахна от изненада Сезам.

Бижуто беше прекрасно. Но на него висеше само един талисман — малко сърце с ключалка. Момиченцето разгледа гривната и преброи

още дванайсет халки, на които трябваше да бъдат закачени останалите амулети. „Жалко — помисли си то. — Може би са паднали някъде наоколо?“

Разглежда отново сред маковете, но не намери нищо.

— Добре — каза тя. — Имаме гривната и един талисман. Това е добро начало. Сега да открием останалите дванайсет!

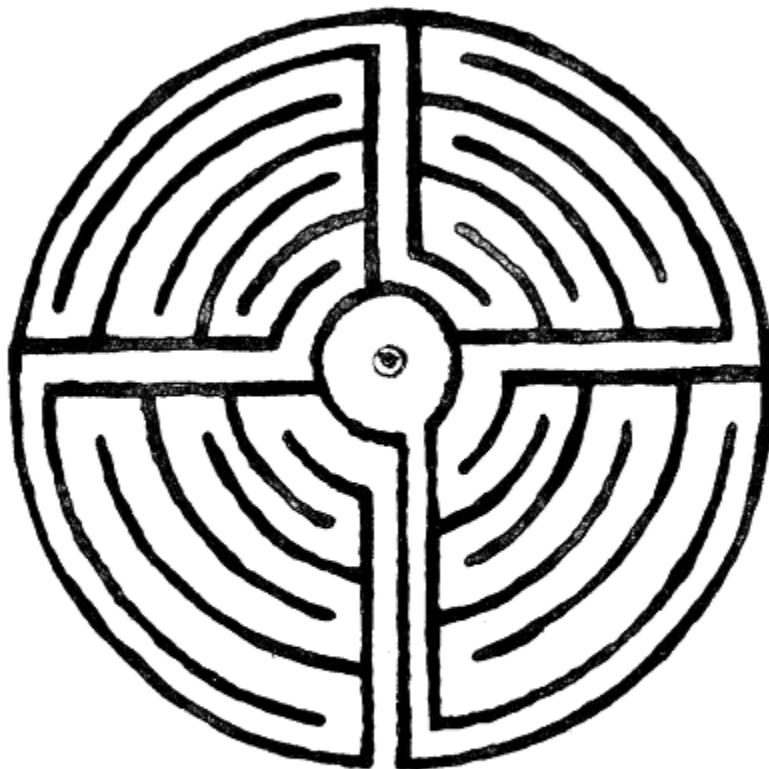
Сезам бе решена да намери талисманите и да ги върне на кралицата. Всъщност това можеше да бъде нейната мисия! Търсачка на талисмани! Точно така! Тя повтори на глас:

— Търсачка на талисмани!

Пъхна гривната в джоба си, в същия, в който бе прибрала картата, но нея я нямаше.

— О, не! — извика момиченцето. — Сигурно съм я изпуснала някъде.

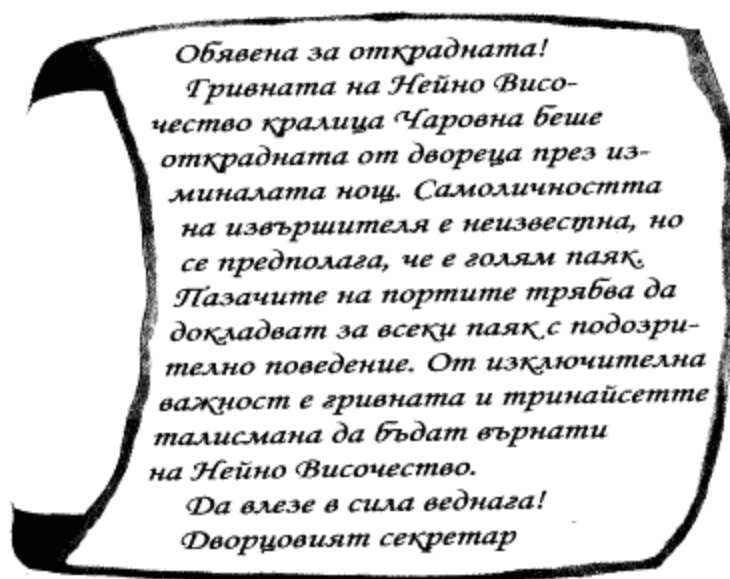
Сега обаче нямаше време да се тревожи заради това. Трябваше да намери изход от лабиринта и да стигне до портата, преди тя да се затвори.

Можете ли да намерите пътя, по който Сезам
пое, за да стигне до средата на лабиринта,
и по който да се върне?

ДЕВЕТА ГЛАВА

От двореца издадоха заповед до дванайсетте пазачи на портите на Каризма. Тя гласеше:

На зазоряване Сребърната фея дойде в двореца, за да сподели с кралицата страховете си.

— Зорган стои зад това — започна гневно тя. — Убедена съм! — И отметна дългата си сребриста коса настрани. — Това е огромен риск. Ако той е взел гривната... страх ме е да си помисля за последствията!

Но Чаровна сама знаеше какви щяха да са те. Тя бе ядосана и разстроена, че това се случи именно тук, в двореца, при всичките ѝ стражи!

— Направих всичко, за да я запазя! — оправда се кралицата.

— Знам — нежно отвърна Сребърната фея. — Ти не си виновна. Никой не би я запазил по-добре от теб. Но дори ти няма какво да направиш срещу силите на злото, които са те посетили миналата нощ!

Сребърната фея се начумери. Как да признае на кралицата за лошото си предчувствие, че сестра ѝ е замесена? Още откакто се събуди снощи с усещането, че са откраднали гривната, грозната мисъл се въртеше в съзнанието ѝ като нахална муха. И се оказа права. Но нямаше доказателство. Само интуицията ли ѝ говореше?

Тя реши да запази подозренията за себе си и бързо смени темата. Имаше добри новини.

— Намерих някого, който може да помогне — каза Сребърната фея.

— Кой? — попита Чаровна.

— Сезам Браун. Тя е търсачка на талисмани. Пристигна тази сутрин.

Кралицата се заинтригува. Никога не беше чувала, нито виждала търсачка на талисмани.

— Бих желала да се срещна с нея. Моля те, покани я в двореца.

— Не мога да го направя — отвърна феята.

Налагаше се да подбере думите си внимателно. Изчезването на гривната бе лошо събитие. Но тя знаеше и за разпилените талисмани, защото точно когато Зорган захвърли гривната така безмилостно, Сребърната фея усети пронизваща болка.

— Страхувам се, че не може да я видите, докато не намерим гривната... и талисманите.

— Защо? — разочарова се кралица Чаровна. После добави с кисела усмивка: — Все пак, аз съм Кралицата! Със сигурност можеш да изпълниш желанието ми.

— Ваше Височество — отвърна твърдо Сребърната фея, — нека оставим Сезам да свърши всичко по своя начин. Тя има специална дарба. Дарбата да търси.

Кралицата не разбра много, но знаеше, че е най-добре да не спори със Сребърната фея. Тя имаше свой собствен подход. А и можеше напълно да ѝ вярва.

— Значи трябва да бъде търпелива — въздъхна Чаровна. — Но всичко това ми звучи много загадъчно!

Сребърната фея се върна у дома, запали тринайсет свещи и ги нарече на талисманите.

Свещите бяха магически — всяка щеше да гори, докато не се намери талисманът ѝ — колкото и дълго време да отнемеше това.

Грибълите беснееха! Трима от тях проклинаха около празния ров, а от устите им хвърчеше слюнка навсякъде. Най-големият, Върг, се озъби.

— Някой се е набълкал в лаботите ни — окъпа със слюз другарите си той. — Подушвам ги!

— Да! — съгласи се друг, на име Горц, и шумно започна да души във въздуха.

— Пууу! — възкликна най-младият Боб.

Странно, че грибълите изобщо успяваха да помиришат чужда миризма, предвид ужасната си воня. Дъхът им беше по-зловонен дори от вмирисана риба. Върг отново отвори уста:

— Със сигулност е имало един — изръмжа той. — Чух го като падасе. Тлябваше сам да го изколмя, ама беше голям.

Без съмнение говореше за Хоб. Беше бесен, че някой е освободил тунганора от капана. Точно сега, когато правеха всичко по силите си, за да се отърват от тунганорите! Понеже тези нещастни розови създания живееха от листата за техния еликсир.

И грибълът изплю ядосано плюнка, която се стече надолу в ямата. Тя обаче падна върху нещо на дъното. *Плъок!*

— Какво беше това? — забеляза Горц.

Грибълът се надвеси над ръба и погледна с кръглите си, глуповати очи.

— Там, долу, има нещо. Вижте!

Боб скочи в трапа веднага, а миг по-късно изпълзя обратно, стиснал нещо в ръка. Беше картата на Сезам!

— Дай я тук! — нареди му Върг, дръпна плячката и удари Боб по ухото ей така, за майтап.

В този момент се появи Морбреция.

Грибълите затрепериха нервно, докато тя приближаваше.

— Какво е това? — настоя да узнае принцесата.

Върг ѝ се подчини и показа картата. Морбреция се намръщи, когато прочете какво бе написал Пазачът на портата: „Чужденец —

Турист“.

— Значи Сезам Браун е била тук! — изръмжа принцесата. — Навлякохме си голяма беля!

Тя все още не можеше да повярва, че Дорк бе толкова глупав да разкаже на туристката за гривната!

Още щом се спомена думата „чужденец“, Горц подуши отново въздуха.

— Знаех си! — извика той. — Ето какво е смъдяло! — А после силно кихна: — А-а-апчих!

Гледката бе ужасна. Върг се намръщи.

— Набълкала се е в лаботите ни! — каза той на Морбреция, която все още стоеше наведена, за да се предпази от разхвърчалата се слюнка. — Ще я скапилам! — изсъска Върг.

— Ще ѝ изпължа мозъка! — закани се Горц.

— Ще наплавя очите ѝ на близалки — не остана по-назад и Боб.

Студена, едва доловима усмивка се появи на устните на Морбреция. Грибълите винаги успяваха да я разсмеят.

— Чудесно! — зарадва се тя. — Проследете миризмата ѝ. Да се отървем от нея! И още нещо. Нуждая се от помощта ви, за да намеря гривната...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сезам излезе от лабиринта и бързо изтича до плета. Започваше да се притеснява. Слънцето се движеше бързо и скоро щеше да залезе. Ще успее ли да стигне до портата? Ами ако тя се окаже затворена?

„Стига колебания — нареди си момиченцето. — *Мисли!*“

Налагаше се да намери дупката и бързо огледа живия плет. Беше здрав като стена! Нито дупчица!

Значи трябваше да си спомни мястото, където видя двамата градинари да подрязват фигурите.

Дупката беше наоколо. Какво оформяше първият градинар? А, да! Котка!

„Лесна работа — каза си Сезам. — Намеря ли котката, ще намеря и изхода.“

Но не можа да я забележи толкова бързо, колкото предполагаше. Вместо това се озова близо до другите фигури, които не бе успяла да види в далечината. Те бяха сърце, ключ, детелина, снежинка и фенер. А това приличаше на монета! Монета ли? Сезам си припомни, че всяка фигура изобразяваше един от тринайсетте талисмана.

Но къде беше котката?

Момиченцето разгледа внимателно огромния плет. Ето ги! В далечината се виждаха делфинът и... *котката*! Сезам се затича с всички сили и откри дупката. После се провря и отново навлезе в Черната гора.

Само че тя изглеждаше някак различна. Залязващото слънце сипеше розова светлина върху всичко наоколо. На Сезам ѝ се искаше да не беше губила картата! Едва направи няколко крачки обаче и се появи Хоб, която очакваше новата си приятелка, за да ѝ покаже пътя.

— Винаги отговарям на доброто с добро. Ела! Бързо! Грибълите са по петите ти!

Тази притеснителна новина хвана момичето напълно неподготвено.

— Как са разбрали за мен?

Докато бързаха през гората, Хоб ѝ обясни какво се бе случило. Тя беше подслушала разговора на тримата грибъли.

— Намериха картата ти. Изпуснала си я в трапа.

— Ето къде е изчезнала!

— Сега е у Морбреция.

Хоб ходеше бързо, за разлика от Сезам, която едва успяваше да я настигне. Момичето се заслушваше постоянно за подрънкването на гривната в джоба си, защото се притесняваше да не я загуби.

— Коя е Морбреция? — попита Сезам, леко задъхана.

— Сестрата на кралица Чаровна — отвърна Хоб. — Принцеса е на Каризма и дружи с отрепки като Зорган и грибълите. Вещица, по мое мнение.

Момиченцето не разбра. Зорган ли? И защо Морбреция е вещица? Тя тъкмо щеше да попита, но Хоб спря и подуши нещо във въздуха.

— Мирис на риба — прошепна тя.

— Тук, в гората ли? — изненада се Сезам.

Но после и тя го долови. Отвратителната воня на вмирисана риба сякаш ги връхлетя.

— Ужас! — възмути се момичето и прищипа носа си.

— Тихо! — предупреди Хоб. — Това са грибъли!

На слабата светлина в гората, под червеното небе, Сезам забеляза противно създание.

Върг крачеше заплашително към тях. На Сезам ѝ се прииска да запищи и тя си запуши устата с ръка.

Изпъкналите очи на Върг съзряха две сенки между дърветата. Хоб не успя да разкаже повече за грибълите. Те притежаваха отлично обоняние и слух. Но по залез-слънце зрението им отслабваше. Очите им не можеха да се приспособят към смяната на светлината. Сега обаче не беше време за лекции. Тунганората прошепна бързо:

— Виж! Там е портата.

Сезам забеляза вратата на около двайсет крачки. Само че тролът се канеше да я заключи. Беше почти залез-слънце! Хоб погледна към Върг.

— Аз ще се оправя с него. А ти тичай! Бягай колкото можеш побързо. *Тръгвай!*

И Сезам побягна.

Ако се беше обърнала, щеше да види как Хоб се отправя тромаво през гъсталака, в опасна близост до грибъла.

Сърцето на Сезам щеше да изскочи. Пазачът вече бе сложил ключа в ключалката и се готвеше да го завърти.

— Чакай! — извика тя. — О, моля те, *почакай!*

— Закъсняваш! — отвърна пазачът, скръстил ръце, и затропа с крак. После ѝ даде да прочете заповедта на дворцовия секретар за откраднатата гривна.

Сезам се притесни много, че тролът няма да я пусне, ако намери гривната у нея, а сега нямаше време да обяснява мисията си! Затова не каза нищо, а пазачът отвори портата:

— Следващия път *не* закъснявай!

И *закъснявай* беше последната дума, която момиченцето чу, преди да политне в сребърната мъгла...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Закъснях... закъснях!

— Какво? — попита Сезам замаяна.

— Казах, съжалявам, че *закъснях* — отвърна Мади. — Опитвах се да дойда навреме. Честно, Сези. Но си забравих портмонето и трябваше...

— Добре, добре.

Сезам се изненада, че отново се намира пред магазин „Тип Топс“ на главната улица. Погледна си часовника. Слънцето, луната и звездите бяха изчезнали и той отново беше същият, както по-рано. Часът беше десет и пет. Мади реши, че приятелката ѝ проверява с колко е закъсняла.

— Знам, че си ми сърдита. Но аз наистина се постарях!

— Не, не съм сърдита — успокои я Сезам.

И тя обви ръце около шията на Мади и я прегърна.

— О, Мади, толкова се радвам да те видя. Толкова имам да ти разказвам!

— Така ли? — учуди се приятелката ѝ. Сезам изглеждаше доста превъзбудена.

— Да не си харесваш някое момче?

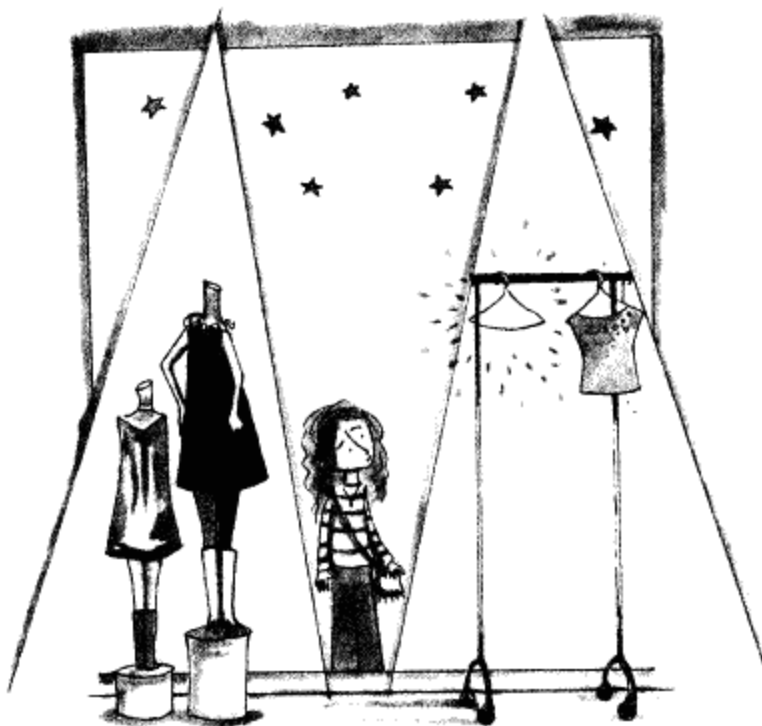
— Как не! — намръщи се Сезам. — Нещо по-интересно е. Но сега не мога да ти кажа.

— О, не е честно! — запротестира Мадри. — Нали нямаме тайни една от друга? Всичко си споделяме!

Сезам смяташе да ѝ *разкрие* всичко. Само че не точно сега. Изчакваше подходящ момент, за да разкаже на приятелката си за необикновената страна, на име Каризма. Ако тя *изобщо* съществуваше!

— Ще ти обясня, *обещавам* — каза пътешественичката. — Виж! — и бързо посочи към витрината, за да смени темата. — Виж каква страхотна блуза забелязах току-що!

Но Сезам не повярва на очите си. Блузата със сребърното сърце бе изчезнала.

— Коя точно? — попита Мади.

— Ами... вече я няма, няма значение.

Все още ѝ се виеше свят. Дали не си бе въобразила всичко? Сигурна беше, че историята започна тук. Мади се намръщи.

— Държиш се странно днес! — каза тя и прегърна Сезам. — Хайде! Да влизаме!

Сезам се прибра у дома същия следобед и изтича направо в стаята си. Извади гривната с единствения останал талисман и я разгледа.

— Боже! — възкликна тя, щом взе малкото сърце в ръката си. Сега бе по-решена от всякога да се върне в Каризма, за да потърси и останалите талисмани.

— Нямам представа как да се върна там — сподели с мечето Алфи. — Но нали съм търсачка на талисмани? Ще намеря начин!

Дотогава Сезам трябваше да пази гривната и тя знаеше кое е идеалното място. В кутията за бижута до леглото ѝ! Помнеше, че в нея бе оставила табличка, разделена на тринайсет малки части и една по-голяма в средата.

— Идеално! — каза си Сезам и постави внимателно гривната и сърцето в кутията. Щом ги видя там, се развълнува много! Имаше мисия!

— Един ден ще върна гривната на кралица Чаровна с всичките тринайсет талисмана — обеща тя на Алфи и затвори капака.

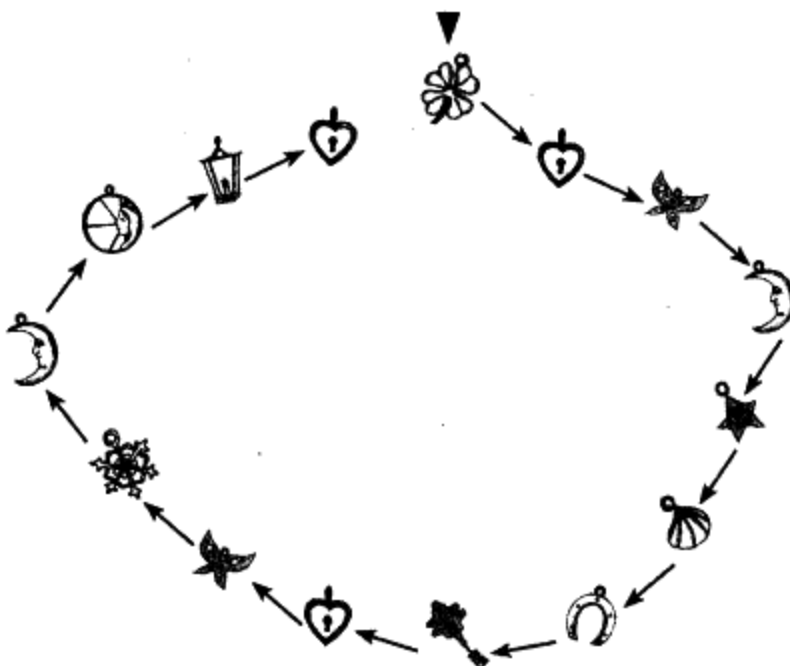
После отново разгледа рисунката върху него. Сега забеляза, че кръгът е гривна *точно* като онази, която намери в Каризма. Ами тринайсетте символа? Сезам бе сигурна, че това е шифър.

— Ще го разгадая! — реши тя и отиде да потърси молив и хартия.

Можеш ли да разгадаеш шифъра преди Сезам?

Всеки символ отговаря на буква от азбуката. Следвай стрелките, като започнеш от символа, означен с триъгълниче.

Шифър на кутията за бижута:

А — сърце; В — монета; Г — пеперуда; Е — мида; И — луна; К — ключ; М — детелина; Н — фенер; Р — снежинка; С — подкова; Ч — звезда

По-късно момичето седеше в кухнята с баба си, която приготвяше вечерята. Сезам нахрани Чипс и Пинс; те тъкмо се заеха да се мият, а тя ги гледаше замислено.

— Подай ми маслото — каза Лоси, която мачкаше картофи в купа.

Сезам не отговори и старата жена я погледна. Внучката ѝ се бе отнесла в мислите си.

— Ехо? Тук ли си? — помаха с ръка Лоси.

Сезам се засмя.

— Извинявай. Какво каза?

— Всичко наред ли е? — попита баба й и се пресегна към маслото. Толкова добре познаваше Сезам. Откакто почина майка й, Лоси помагаше в отглеждането на момиченцето и двете бяха много близки.

— Нищо — отвърна внучката й.

— Какво има? — настоя Лоси и започна да сипва от картофите в дълбока чиния. *Нещо* се въртеше в ума на Сезам, сигурна беше.

— Бабо — плахо попита момичето, — вярваш ли... мислиш ли, че има други светове?

— Ама че въпрос! Да не би да четеш книги за извънземни?

— Не. Имам предвид *истински* светове с истински хора и... други работи.

Лоси се замисли. Внучка й толкова приличаше на Попи. Постоянно задаваше въпроси и искаше да знае повече.

— Не виждам защо да няма — отвърна накрая възрастната жена.

И разговорът спря дотук. Имаше още толкова много неща, които Сезам искаше да сподели. Но не можеше. Не още. Не и докато не разбере какво се случи всъщност.

Всичко започна с тениската на витрината. *Със сигурност* я видя. И ако не беше гривната, щеше да реши, че си е измислила приключението.

Но тя *беше* тук, в кутията й за бижута. Беше съвсем истинска!

След вечеря Лоси включи телевизора, за да гледа новините. Чипс и Пинс спяха и Сезам усети, че на нея също й се спи.

— Кога ще се прибере татко? — попита тя и се прозя.

— Късно — отвърна Лоси. — Той е на футболния мач.

Внучка й тъкмо щеше да й пожелае лека нощ, когато една новина привлече вниманието й.

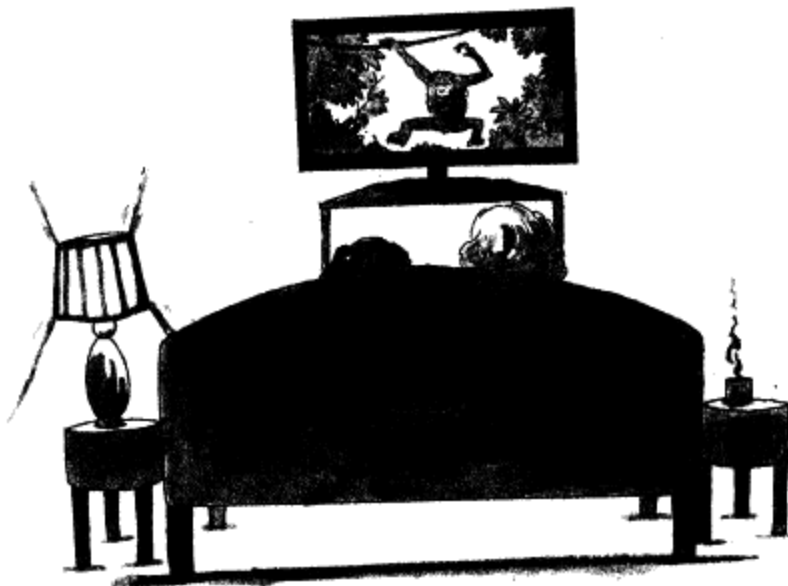
Съобщаваха нещо за... *Борнео... спасителна група... орангутаните.*

Искаше да разбере повече и изчака. Специална организация беше основана, за да спаси бездомните маймуни, защото някой изсичаше дъждовната гора, в която живееха, за да засади палмови дървета. Маймуните няхаха дом и гладуваха.

— Четох за това сутринта — каза Сезам.

Тогава на екрана се появиха снимки на орангутани сираци.
— Горките! — каза Лоси. — Добре че някой се грижи за тях.
— Да. Ще ми се и аз да можех!

И изведнъж в съзнанието ѝ изплува споменът за Хоб и Фиг.
Какво ли се беше случило с Хоб? Тя каза, че ще се справи с грибъла.
Сезам затвори очи при мисълта за онова отвратително създание.
— Спи ти се — каза баба ѝ. — Хайде, отивай в леглото!

Внучката ѝ я целуна и се качи горе.
Под възглавницата си намери плик от магазина „Тип Топс“, който не беше забеляза досега.
Сезам прочете картичката:

„Скъпа Сез,
Забравих да ти го дам сутринта. Надявам се да ти хареса!
Обичам те!

Татко“

Вътре намери яркочервената тениска с искрящото сърце. А когато Сезам я взе, пращинки сребърна мъгла паднаха по пода...

Сезам прочете картичката:

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сребърната фея въздъхна. Първата от тринайсетте свещи изгасна. Оставаха дванайсет. Гривната и сърцето бяха намерени. Мисията на Сезам беше започнала!

Мъдрата жена знаеше, че момиченцето ще се върне в Каризма. А когато това станеше, щеше да узнае за магията на талисманите и да разбере колко е важно да ги намери. То имаше дарбата да търси и трябваше да изпълни мисията си.

В Каризма вече бе настъпила промяна. Без гривната балансът в природата бе нарушен. И всички говореха за промяната във времето! Как без предупреждение меките летни дъждове изведнъж станаха бури, как наводнения съсипваха посевите, готови за жътва.

А едва днес Сребърната фея забеляза и Сребърния вир — нивото на водата бе по-ниско от всякога! Щеше ли да пресъхне езерото? И щяха ли да загубят каризмяните среброто си?

Това е друга история, която ще ви разкажа скоро.

Издание:

Ейми Трий. Гривната на кралицата

Английска. Първо издание

ИК „Ентусиаст“, София, 2010

Редактор: Мария Чунчева

Илюстрации: Гуен Милард

Коректор: Александра Худякова

ISBN: 978-954-8657-15-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.